

Sami Leino

Jotkut matkat on
kuljettava yksin

Teille, jotka ette koskaan saapuneet

Sami Leino

Jotkut matkat on **kuljettava yksin**

Synkille ulapoille

© 2024 Sami Leino

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-8225-5

1. VIIMEINEN PUHELU

*Sammuvan auringon viimeinen säde,
pölyisen huoneen pinnalla,
leikkii
ilmassa
pölyvanoja*

Viimeinen valo, kaamos

*Lattialla istuu mies,
ja pöydällä soi puhelin*

*Harvat esineet huoneessa, pölyssä
turhia, ennen niin tärkeitä
olemassaolon välikappaleita*

*Puinen pöytä, peittynyt
kirjoista, papereista, kirjoituksista, kartoista*

*Yksi kynttilä tuo valoaan
valovanoja*

*Punainen mies, puisen sauvan omistaja
katsoo minua kuvasta punasilmin
tuhannet mustat tuhatjalkaiset ryömivät hänen edessään*

*Huoneen ilmaa vaivaa puute
rakkaus on muuttanut pois
jäljellä vain hiljainen tyhjäys
Miehen alaston, nääntynyt ruumis, tatuoitu
vieraila kielillä, oudoilla symboleilla
koristeltu*

*Pitkät varjot sekoittuvat hänen katseessansa suruun
varjovanoja*

*Tervetuloa, ystäväni! Hän huudahtaa
Miksi hän kutsuu minua ystäväkseen?
En ole kenenkään ystävä*

*Istun häntä vasten,
kätemme puristuvat hiljaa yhteen
suljemme silmämme valottomuuteen*

*Ja niin me, minä ja tuo mies,
istumme vastatusten, käsikkäin
pölyn peittämässä harmaassa huoneessa
auringon viime säteen kadotessa lopulta horisontin taakse
kynttilän heikon valon valaistessa matkaamme*

Pöydällä soi puhelin

2. VALOON VÄSYNYT

Lähdetään!

kohti värittömiä maita

Paljastamaan

ne tuhat kuvaa joista sielumme koostuu

Viekää

itsemme pois

Antakaa

meille se mihin uskomme

Pystyttäkäämme

kivikuvia

Saapukaa

kohtauspaikoista viimeiselle

Ilmestyköön

meille katse

suuren käärmeen

valveilla aina

maailman kuilun pohjalle kietoutunut

väsynyt

valoon

3 . S I E L U N I H E I J A S T U S

Aistimme heräävät suurella kivirannalla

kivikasoja lyövien aaltojen ääni,

voimistuu toisaalla

hiljenee toisaalla.

Tanssii ajatustemme tahdissa.

Edessämme loppumaton avaruus,

pohjaton tyhjyys.

Taivas verhoutuu sadepilvien sumuverhoon,

rikkovat tyyneyden

sadepilvet

tuovat kasvoilleni pisaroita.

Vai ovatko ne hänen kyynelittää?

Tyynellä ilmalla näkisin miten vesi heijastaa hänen sielunsa haavoittuneita kasvoja.

Poistumme välittämättä enää heijastuksista,

sillä olemmehan mekin osa,

loppumatonta avaruutta,

pohjatonta tyhjyyttä.

4 . M A A I L M A

Olen päättänyt elää siinä maailmassa mikä minulla oli

Älkää arvostelko minua siitä

se maailma

oli

minulle

rakkaampi

5 . V O I M A

*Surusta kertovat hänen kasvonsa
kasvonsa, jotka heijastavat elämää*

*elämänmittaista matkaa usvassa
usvassa keskellä erämaiden*

*erämaiden syleilyssä
syleilyssä pimeyden*

pimeyden, joka pyyhkii nyt kasvojani.

Kasvoni hautautuvat synkkyyden yöhön

*yö muuttuu pimeäksi päiväksi
päivät, jotka ovat uutta usvaa*

*Usva ei ole aamukastetta
aamukaste ei helmeile ilon kyyneleitä*

*pimeys on hänen suruaan
hänen surunsa kyyneleet ovat minunkin voimani
jatkamaan
matkaamme pimeydessä*

Ihmisen ja tuntemattoman voiman kohtaaminen.

Heidän matkakertomuksensa menneisyyteen ja
tulevaisuuteen.

Matkalle sielujen pimeälle puolelle, yksinäisyyteen,
rakkauteen, pimeyteen ja kuolemaan.

Kaksi matkalaista, kaksi puolta, kaksi väriä.

Synkille vesille.